

vilde vistnok være en Misforstaaelse, og det en Misforstaaelse, som muligens i flere Retninger kunde have uheldige Følger. Det er fornemmelig for at give mit Bidrag til at modvirke dette, at jeg har tilladt mig at tage Ordet.

Formanden: Det forekommer mig, at selve Forespørgselen nu maatte kunne ansees som tilendebragt. Det almindelige Spørgsmaal om Laugsbæsenet, hvorpaa man nu let kunde komme ind, staaer nemlig ikke i nogen nødvendig Forbindelse med selve Forespørgselen i dennes oprindelige Form. Jeg veed ikke, om den ærede Forespørger finder det fornødent, at fortsætte Forespørgselen videre; men det Spørgsmaal, der nu er kommen paa Bane, vil i hvert Fald ikke kunne blive Gjenstand for videre Diskussion.

Eftermiddags Forspørgselen: Ja, jeg kunde jo nok fortsætte Diskussionen saaledes, at det i Forespørgselsform blev mig muligt at svare paa en Deel af det her Fremførte, men da dette uden Tvivl vilde være at gaae uden om Sagen, saa skal jeg, da jeg frygter for Følgerne, dersom de nys fremkomne Bemærkninger forbleve aldeles uændrede, indskrænke mig til i saa Henseende at gjøre opmærksom paa, at den „Befædning“, som man her fra alle Sider har roest saameget, let kunde komme til ophøre, naar det først blev en anerkjendt Sag, at en Autoritet aldrig har Uret, thi derved gjør man de Underordnede ubefædne (Hør!).

Grundtvig: Der er i Anledning af det Omhandlede to Spørgsmaal, som jeg vil tage mig den Frihed at rette til den høitagtede Justitsminister. Det ene er, om den ærede Minister slet ikke anseer sig for ogsaa at høre til de „Bedkommende“, som nævnes i den 85de Paragraph af Grundloven (Hør!), som kunne appellere Kjendelsen om Fængslingen til høiere Ret (Hør!); thi mig synes, at hvor det gjælder Borgerfriheden, kan det, dersom det ellers ikke maatte blive Justitsministeren ubekjendt, ikke være ham ligegyldigt, om der er foretaget en Fængsling uden Ret eller med Ret, og kan det saameget mindre, synes mig, saalænge som Grundloven er saa ny, at det vistnok med Føie kan forudsættes, at dersom de nærmest Bedkommende ikke udtrykkelig gjøres op-

mærksomme paa, at de have en saadan ny-given Ret til at appellere en Kjendelse om deres Fængsling, saa kunne de meget let være ganske uvidende derom. Det andet Spørgsmaal er, om jeg hørte ret, naar mig syntes, at den høitærede Justitsminister især ved Talen om § 88, hvor der staaer, at „alle Indskrænkninger i den frie og lige Adgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle hæves ved Lov“, udtalte sig, som om der ikke havde staaet „skulle hæves ved Lov“, men som om der blot havde staaet „kunne hæves ved Lov“, thi mig syntes, at Ministeren paastod, at det var noget, der ikke vedkom Andre end nærmest Indenrigsministeren og Medlemmerne af den lovgivende Magt, i hvis Frihed det jo stod, om de synes, at forelægge en bidragende Lov; men, dersom det er saa, saa maa jeg bemærke, hvad der allerede tidligere er blevet bemærket ved en anden Leilighed, at Justitsministeren dog virkelig maa lægge Mærke til Forskjellen mellem „kunne“ og „skulle“ i Grundloven; thi det kan jo ikke være andet, end at, med Hensyn til saadanne Love, hvorom der staaer i Grundloven, at de skulle komme, der paaligger det netop Ministeriet i det Hele, og vistnok nærmest Justitsministeren, som staaer i Spidsen for Retsvæsenet, at være betænkt paa, at søie Anstalter til, at saadanne Love kunne blive givne.

Justitsministeren: Jeg troer, at, naar man ser hen til den hele Forhandling, som gik forud for Affattelsen af Grundlovens § 85, vil det være Enhver klart, at ved Ordet „Bedkommende“ i den nævnte Paragraph sigtes nærmest alene til den Paagjældende, der er bleven belagt med Arrest. Det er jo bekjendt, at efter den tidligere Lovgivning var der ikke indrømmet den, der var fængslet, en sliq Ret til særskilt at appellere den Kjendelse, hvorefter han var fængslet. Det var et i lang Tid af Journalistiken omhandlede Spørgsmaal, om ikke en saadan Ret burde tilstedes den Paagjældende, og den blev da ogsaa indrømmet ved Grundlovens § 85. At Justitsministeren ogsaa fra sin Side er berettiget at indanke en saadan Kjendelse, er en ligefrem Sag; men jeg maa gjøre den ærede Spørger opmærksom paa, at det ingenlunde i Regelen er Tilfældet, at